

A T L A N T I S

De eindtijd

Voorwoord

Veel mensen hebben zich al afgevraagd of er misschien iets waars zit in de hardnekkige legende over een verdronken land in de Atlantische Oceaan. Er doen allerlei min of meer vage verhalen de ronde over de vergevorderde techniek die men daar beheerst zou hebben en over de geestelijke zuiverheid van de bewoners.

Nu is er maar één manier om zekerheid te krijgen over gebeurtenissen die zich in het verleden afgespeeld hebben: zelf teruggaan. Dat is natuurlijk fysiek onmogelijk; het lukt niet eens om vijf minuten van je leven over te doen, al wil je nog zo graag - laat staan dat je eeuwen opnieuw gestalte zou kunnen geven. Spiritueel kan het wel. Wie daar toestemming voor krijgt van hen die daar toestemming voor kunnen geven, kan zich geestelijk met het verleden verbinden, zodat hij het zich herinnert: de herinnering wordt hem geschonken en het is dan alsof het verleden zich opnieuw afspeelt.

Het spreekt vanzelf dat die toestemming uitsluitend wordt verleend, wanneer het noodzakelijk is dat de mens kennis neemt van wat er in het verleden gebeurd is. Het spreekt ook vanzelf, dat alleen die gebeurtenissen herhaald worden die leerzaam zijn.

Zo bleek het noodzakelijk enige facetten uit de laatste tijd van Atlantis te openbaren. De oorzaak van die noodzakelijkheid ligt in de overeenkomst met onze tijd: de twintigste eeuw van de westerse jaartelling. Ook nu is men in staat hele continenten van de aardbodem weg te vagen en ook nu sust men zijn geweten met talloze drogredeneringen. De enkelingen die daaraan niet meedoen, worden ook nu gehoond, of ten minste meewarig bekeken.

Het verhaal begint bij het begin van de geestelijke ontwikkeling van de ik-figuur: iemand die zich, door de Allerhoogste geleid, door het continent beweegt; aanvankelijk lerend, later onderwijzend. Door zijn ogen leren we het land kennen zoals het op hem over kwam. Zo komen we onder andere te weten hoe piramiden gebouwd werden en hoe kosmische energie opgevangen en gebruikt werd. Ook zien we hoe op een gegeven ogenblik de catastrofe onafwendbaar wordt...

Misschien helpt dit verhaal het inzicht in onze daden en ons denken te vergroten. Als dat zo is, is het niet tevergeefs geschreven.

Ziende schouwde ik wat was en komen zou:
Geboorte van de Geest, die Liefde is
Geboorte van de mens, die Liefde was
Geboorte van de dood.

Toen legde zich een sluier om mijn ogen
De wens ontstond om niet te hoeven zien
Om niet te hoeven weten, niet te hoeven zijn -

Nochtans bestond ik voort en schouwde
En leed.

===

En zie: de mens verstikte in zijn denken
Zijn daden werden sterker dan zijn wil
Zijn sterven werd zijn dood, zijn leven
Versmoorde in de angsten van zijn ziel.

Verlamd van angst bestond ik voort en schouwde
En zag mijzelf: een mens als elke mens
Een middelpunt, verdreven naar de marge -
Vertrapt, geliefd, gedood en weergekeerd.

Omzien in verbijstering

Ik zie het land. Ik zie de mensen. Ik zie de dingen.
Ik weet.
Het is zwaar om te zien en te weten terwijl gebeurt wat er gebeurt.

Lang geleden, ik was nog maar kort ingewijd in de hoogste Dingen, kreeg ik te zien wat de mens aan het veroorzaken was. In die tijd was het nog mogelijk de gevolgen af te wenden door andere beslissingen te nemen en ik kreeg ook te zien welke wegen bewandeld konden worden om nog lange tijd in vrede in dit land te kunnen blijven wonen. Daarna werd mij getoond wat mijn taak hierin zou zijn: de Weg te wijzen. Of de mens die Weg ook zou gaan werd mij niet getoond. Zojuist heeft de Zon, de Eeuwige, mij gevraagd mijn herinneringen in woorden vast te leggen. Wellicht zullen zij ooit gelezen worden, zodat de lezer zal weten hoe het kan bestaan dat de mens niet alleen zijn eigen ondergang maar ook die van zijn wereld veroorzaakt. Woorden zijn daden: deze boeken zullen met de wereld vergaan, maar de daden die ze veroorzaakt hebben, zullen in de Kronieken bewaard blijven. Ooit, zo is mij getoond, zal iemand toegang tot de Kronieken hebben zoals ik er toegang toe heb en hij zal mijn woorden tot de zijne kunnen maken. Een huivering overvalt mij, nu tot mij doordringt hoe de tijd zal zijn die dit nodig zal hebben.

Toen ik nog geen ingewijde was, maar al wel voorbestemd het te worden, woonde ik bij wie ik toen nog dacht dat mijn ouders waren. Ik week in veel zaken af van mijn leeftijdgenoten. Ik kreeg ander voedsel, werd anders gekleed en zelfs anders opgevoed dan mijn jongere broers en zusters. Mij werd verboden mee te doen met het spelen van de andere kinderen en in plaats daarvan moest ik vaak naar de heilige plaatsen gaan, waar dan een priester mij opwachtte. Samen maakten wij lange wandelingen, waarbij wij soms alleen maar zwegen en soms gesprekken voerden over alles wat mij bezig hield. Het hing niet altijd van mij af of wij zwegen of spraken, want soms zat ik vol met vragen maar kon ze niet over mijn lippen krijgen - en soms was er niets, maar hoorde ik mijzelf vragen stellen over onderwerpen waarover ik daarvoor zelfs nog niet gehoord had. Nu weet ik meer over de eenheid van de geest bij Eersten, maar destijds waren die intieme ogenblikken raadsels voor me.

In de lente van het twaalfde jaar van mijn bestaan riep mijn vader mij bij zich. Hij nam mij mee naar de heilige plaats waar priesters eeuw na eeuw zich verdiept hadden in het Zijn. Iedereen wist ervan, maar bijna niemand nam de moeite om er naar binnen te gaan - terwijl de openheid en de toegankelijkheid van de gebouwen zo groot mogelijk waren. Er zaten zelfs geen deuren in de toegangen...

Mijn vader liet me achter onder de hoede van de Hoogste en boog voor me toen hij wegging. Hij had dat vaker gedaan en steeds was er daarna iets buitengewoon plechtigs met me gebeurd. Ik wist van mijn bestemming; mijn ouders hadden me verteld dat het mijn eigen keuze was geweest van voor mijn geboorte af en hoewel ik vaak geplaagd werd door leeftijdgenoten, had ik een diepe vrede met mijn bestaan. De Hoogste keek me indringend aan en een diepe vreugde vulde me. Ik knielde, boog mijn voorhoofd naar de grond en wachtte op zijn woorden. Die kwamen niet. In plaats daarvan richtte hij me op en leidde me naar een ruimte waar ik nog niet eerder geweest was.

Vol verwondering keek ik om me heen. Hoewel de enige opening in de muren gevormd werd door de toegang, was het er volkomen licht. De muren leken van opaal, lichtdoorlatend en fonkelend in zachte tinten die samen wit licht vormden en toch afzonderlijk zichtbaar waren. Het plafond was bolvormig met ribben in de vorm van een zesarmige ster. Nu ik omhoog keek, zag ik dat in het centrum van de ster een kleine opening was, waardoor een bundel zonlicht naar binnen viel. Op dat ogenblik bescheen hij een groot brok roze kristal, dat daardoor opvlamde en zelf licht scheen te geven. Ik zag meer van die kristallen, elk in een andere tint. Het middelste was kleurloos en volkomen helder. Uit de figuur waarin zij geplaatst waren, maakte ik op dat zij op bepaalde uren van de dag beschenen werden en dat het middelste bestemd was om het hoogtepunt van de dag op te vangen.

De Hoogste boog voor me en trok zich terug. Nu was ik alleen met mijn vreugde, die in mij toenam, totdat ik het gevoel kreeg dat mijn lichaam te klein was om dit alles te bevatten.

Ik knielde en boog mijn hoofd naar de grond. Daar steeg een geur uit op die me deed denken aan lavendelstruiken wanneer ze op het hoogtepunt van hun bloei zijn - het vergrootte de verrukking. Toen richtte ik me op, vouwde mijn benen onder me, legde mijn handen open in mijn schoot en wachtte op de dingen die komen zouden.

"Sluit je ogen, MIJN Kind, IK wil je spreken," klonk het in me. Nooit eerder had ik de stem van de Zon, de Eeuwige gehoord, maar ik liet geen spoor van twijfel in me toe en terwijl ik mijn ogen sloot, rolden de tranen over mijn wangen.

"Weet, wie je bent, MIJN Kind."

Meer klonk er niet en ik opende mijn ogen. De zonnestraal stond op het punt het kleurloze kristal te beschijnen; gefascineerd wachtte ik het moment af waarop het zonlicht dat wat geen kleur had zou verhelderen. Ik kon nu niet nadenken, ik kon alleen maar waarnemen. In plaats van wat ik verwachtte, dat het kristal een lichtend object zou worden, leek het alsof het zonlicht ingezogen werd en ik voelde het begin van teleurstelling.

"Wie veel verwacht, krijgt minder dan hij wenst, MIJN Kind. Laat je verwachtingen los, kijk om je heen en zie wat er werkelijk is."

Beschaamd slaakte ik een diepe zucht en liet mijn gedachten los. Toen keek ik om me heen en zie: de muren hadden van het kristal het licht ontvangen en vertoonden overal intense kleurvlakken, in elkaar overgaand zoals in een regenboog, maar duidelijker afgetekend.

"Wees een kristal, MIJN Kind. Vang mijn Licht op en richt de schoonheid ervan op je omgeving. Alleen wanneer je geheel zuiver bent kun je niet alleen het Licht opvangen, maar het ook doorgeven."

Ik dacht over de woorden na en begreep de betekenis van de andere kristallen, die ook het licht ontvingen en als lampen waren: zij gebruikten het licht om zelf te kunnen oplichten. Alleen wie in hun nabijheid was zou hen kunnen opmerken. Mijn opdracht was het Licht te absorberen en te verspreiden en, anders dan de andere ingewijden, een zwervend bestaan te leiden.

Twaalf jaar was ik toen. Andere jongens hielpen hun vader bij zijn dagelijkse bezigheden; ik kreeg een andere taak. Hoewel mijn lichaam nog niet volwassen was en ik nog lang niet kon beseffen hoe ver en ingrijpend die opdracht zou kunnen zijn, was er toch steeds het soms halfbewuste weten, dat het precies was wat ik werkelijk wilde.

De Hoogste kwam binnen toen de zonnestraal het heldere kristal verliet. Met een gebaar nodigde hij me uit hem te volgen en samen liepen we naar een andere ruimte, waar ik ook nog niet eerder geweest was. Daar begon hij te spreken.

"Heb je alles begrepen?" vroeg hij. Ik dacht na. Bijna had ik "Ja" gezegd, toen ik aan de eerste woorden dacht: "Weet wie je bent, MIJN Kind," en ik antwoordde: "Het eerste begreep ik niet, Adunai."

"Sluit je ogen en hoor de woorden opnieuw," zei hij en ik gehoorzaamde. Het was alsof ik de woorden op schrijftabletten afgebeeld zag. Ik kon ze lezen en plotseling zag ik de twee laatste woorden groeien totdat ze de hele ruimte vulden: MIJN Kind. Verbijsterd opende ik mijn ogen weer.

De Hoogste glimlachte. "Voordat jij geboren was, leefde jouw moeder afgezonderd in deze heilige plaats. Zij was de Hoogste onder de vrouwen en door haar zuiverheid kon de Zon, de Eeuwige, haar benaderen, zodat ze zwanger werd zonder man. Het kind dat geboren zou worden, zou dus voortgekomen zijn uit de vereniging van de Materie met het Licht, en de Eeuwige is zijn Vader. Alzo ben jij het geschenk van de Eeuwige aan Zijn Schepping."

Op dat ogenblik begon mijn werkelijke opleiding. Ik werd geoefend in uithoudingsvermogen, geduld, spreken, zwijgen...

Dat waren de oefeningen die de Hoogste me aanbood.

Innerlijk werd ik geschoold door de Zon, de Eeuwige, die mij voortdurend verklaarde wat ik zag en meemaakte.

Hoewel de innerlijke en de uiterlijke scholing zeer zwaar waren, werden die me met zoveel Liefde geschonken, dat ik nooit tegensputterde. Ik hoopte alleen heel vaak dat ik spoedig zo sterk zou zijn, dat ik de zwaarte niet meer zou voelen.

Die fase kwam inderdaad, maar toen ik mij vol kracht wilde storten op de zwaarste oefeningen, hoorde ik niets meer, in- noch uitwendig. De Hoogste was nergens te vinden en de Zon, de Eeuwige, zweeg. Ik trok daaruit de conclusie dat ik gefaald had en verliet de heilige plaats om te gaan zwerven.

De wereld

De achttiende zomer van mijn leven liep ten einde, toen ik mij uit de dienst van de Eeuwige ontslagen achtte. Dagenlang probeerde ik te begrijpen waarin ik gefaald had en tenslotte kwam ik tot het inzicht dat mijn verlangen naar groei op hoogmoed berust moest hebben. Ik boog mijn hoofd en aanvaardde de gevolgen van mijn onbekwaamheid.

Gelukkig was ik sterk en gezond, zodat ik weinig problemen zou ondervinden bij het zoeken naar werkzaamheden die met voedsel en onderdak beloofd zouden kunnen worden. Werk genoeg: overal om me heen stond het koren te wachten op de oogsters.

Ik zette me neer bij een akker, zodat de eigenaar me kon zien als hij naar zijn werk ging en me om hulp kon vragen als hij die nodig had. Langzaam kwam ik tot rust, zette mijn gedachten stil en keek naar het gouden voedsel dat vrijwel roerloos in de opkomende zon stond.

Toen veranderde er iets. Er kwam een lichte nevel opzetten, het werd kouder. Nu pas zag ik, dat het korenveld voor het grootste gedeelte beschermd werd tegen hongerige vogels door netten die op staken vastgezet waren. Alleen aan een zijkant was een smalle strook onbedekt gebleven en daar viel dan ook bijna niets meer te oogsten.

In de verte klonk gezang. Vele stemmen verenigden zich in een hymne en ik verstond de inhoud, al herkende ik de woorden niet. Het was alsof iets in mij meezong en grote vreugde vulde me. "Groot is de Vader," klonk het, "Groot is ZIJN Liefde. Kom en zie: dit alles schenkt HIJ ons en wij mogen nemen wat er is." Het gezang kwam dichterbij en telkens wanneer de woorden herhaald werden, was er een groep die een andere melodie toevoegde aan het geheel, zodat er uiteindelijk een indrukwekkend veelstemmig koor klonk. Een rilling doorvoer mijn lichaam en er rolden tranen over mijn wangen.

Nu werd de groep zichtbaar. Voorafgegaan door priesters in blauwe gewaden kwamen mannen, vrouwen en kinderen dichterbij en hielden stil bij de netten. Zo te zien was er niemand thuisgebleven: ik zag jonge moeders met een zuigeling, maar ook ouden van dagen, die door hun vrienden ondersteund werden. Kennelijk was de gehele gemeenschap aanwezig.

Men knielde neer met het gezicht in de richting van de zon, die nu duidelijk boven de horizon stond, ook al hield de nevel de helderste stralen tegen. Even raakten allen - op de jongsten en de oudsten na - met hun voorhoofd de grond aan. Toen ging men aan het werk. Nu wilde ik niet meer meehelpen, want dit was voor deze mensen duidelijk een intieme, heilige bezigheid. Ik zag hoe de jongsten aan de oudsten toevertrouwd werden, zodat alle anderen zich aan het werk konden wijden. Een nieuw gezang klonk op en net als het eerste dat ik gehoord had, begon ook dit eenstemmig en eindigde in een indrukwekkend akkoord: "Groot is de Vader en groot is Zijn Goedheid. Zie wat HIJ ons geschonken heeft: Zichzelf! Zo voedt HIJ ons lichaam, zoals HIJ onze geest gevoed heeft."

Het viel me op dat de priesters net zo hard werkten als alle anderen. Zo, zingend en in totale harmonie, ontdeed men de akker langzaam van zijn geschenk. Het ontroerde me te zien hoe men rekening hield met elkaar: wie sneller was dan een ander wachtte niet op die ander, maar hielp hem verder tot ieder weer gelijk was met de anderen. Zo leek het alsof het landschap streek voor streek geverfd werd van goudgeel naar oker.

Zonder pauze werkte men door en pas toen al het graan in schoven gezet was, voegden de werkers zich bij de anderen. Weer knielde men neer met het gezicht in de richting van de zon, die nu weer net boven de horizon zichtbaar was. Weer raakte men met het voorhoofd de grond en weer vormde men de groep zoals die in de ochtend geweest was. De priesters, hun gewaden gevlekt van zweet, gingen voorop en men zette zich in beweging, zwiingend nu, het hoofd gebogen.

Ik vroeg me af wat ze nu zouden gaan doen; zouden ze zich eerst gaan baden, of zouden ze meteen gaan eten? Behalve degenen die te oud of te jong waren geweest om te werken, had niemand ook maar een hap genomen... Ik probeerde me voor te stellen wat ik zelf in die omstandigheden zou wensen en tot mijn verbazing wist ik heel zeker dat ik geen honger zou hebben.

Nu het avond ging worden werd het tijd voor me een dak boven mijn hoofd te gaan zoeken en ik stond op. Meteen viel ik weer neer; ik had de hele dag vrijwel onbeweeglijk op mijn benen gezeten en die weigerden nu dienst te doen. Noodgedwongen legde ik mij er letterlijk bij neer en sloot mijn ogen om mijn lichaam onderdeel voor onderdeel weer van energie te voorzien. Toen dat klaar was kwam ik weer overeind, opende mijn ogen en zag tot mijn verbazing dat de zon alweer aan de volgende dag begonnen was: weer zond hij zijn roodgouden morgenlicht van over de oostelijke horizon over de velden, die vol graan stonden. Vol graan...

Mijn adem stakte in mijn keel - wat had ik dan gezien? Sliep ik nu - of had ik geslapen? In welke werkelijkheid bevond ik me? Nu was echt, maar datgene waar ik zojuist getuige van was geweest, was beslist ook echt - toch kon het niet tegelijkertijd allebei waar zijn. Of nu was in een andere tijd dan mijn werkelijkheid, of de oogsters hadden zich in een andere tijd bevonden, verleden of toekomst. Ik probeerde uit te vinden waarin ik mij bevond, door mijn ogen open en dicht te doen - er veranderde niets. Toch durfde ik er niet van uit te gaan dat ik me dus in het nu van mijn fysieke bestaan bevond en ik voelde paniek in me opkomen. Ik begon te rennen in de richting van het dorp waar de oogsters vandaan gekomen moesten zijn, want ik wilde mensen zien en vooral spreken.

Toen ik niet meer kon en nog steeds geen woning had gezien, liet ik me hijgend langs een boom naar beneden glijden tot ik op de grond zat. Ik voelde me alsof ik me in een nachtmerrie bevond, waarin alles weliswaar zichtbaar was, maar onbereikbaar ver weg.

Ik probeerde mezelf weer in de hand te krijgen. Als een dwaas rondhollen had net zoveel zin als proberen weg te lopen voor de wind; als ik al op eigen kracht mijn werkelijkheid terug zou kunnen vinden, dan moest ik allereerst mijzelf zien terug te vinden... Langzaam ademend, met diepe zuchten, kreeg ik mijn lichaam weer zover dat het normaal aanvoelde. Ik keek omhoog en zag een dicht bladerdak, dat hier en daar al bruingele tinten vertoonde. Behaaglijk schuurde ik mijn rug tegen de stam en genoot van de energie die de boom mij schonk. "Dank je wel, eik," zei ik in gedachten en ik stelde me voor dat hij het hoorde en mijn dank op prijs stelde.

Nu kon ik weer denken. Meteen schoot me de enige oplossing te binnen: de heilige plaats zoeken die ik 's nachts verlaten had. Ik had me leren oriënteren, zodat ik overal vandaan weer terug zou kunnen komen als ik dat wilde en mocht mijn doel

zich niet bevinden waar ik het verwachtte, dan wist ik tenminste dat deze werkelijkheid niet de mijne was.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

De wereld?

Ik liep de hele dag. Was ik zo ver weg geweest? Dat moest haast wel, want toen ik eindelijk de omgeving herkende, begon de avond al te vallen. Totaal opgelucht keek ik rond naar een schuilplaats voor de nacht, want ik wilde de heilige plaats niet betreden zonder te kunnen zien waar ik liep. Onder een paar dichte struiken ging ik liggen, hopen dat het niet zou gaan waaien, want ik had niets om me mee te bedekken.

Toen ik ontwaakte, was het schemerdonker. Verontrust zocht ik de horizon af: gelukkig, het was ochtend, de morgenster straalde aan de hemel. Juist had ik me ontdaan van wat dorre blaadjes en losse aarde, toen ik schrok van een vreemd geluid. Het klonk als het gezoem van een woedende mug maar het had een vreemde ondertoon. Alles in me zei me te verbergen en haastig trok ik me terug in mijn schuilplaats, trachtend met nog wat takken me geheel onzichtbaar te maken.

Het geluid werd sterker: iets naderde met grote snelheid. Ik had wel eens horen vertellen over vreemde lieden, die over vliegende voertuigen beschikten en die, waar ze ook kwamen, onheil veroorzaakten. Er werd ook verteld dat ze met die voertuigen de grenzen van de tijd konden overschrijden en dat niemand precies wist waar ze thuishoorden. Ik moest even lachen toen ik bedacht dat ik ook de grenzen van de tijd overschreden had, zonder voertuig zelfs. Helaas ook zonder erg... Die laatste gedachte vond ik niet zo leuk en mijn onrust keerde terug. Het geluid nam wat af, veranderde van richting en stopte. Was het, wat het ook was, weg? Ik dacht van niet, want ik voelde me vervuld van angst en wachtte af. Plotseling werd de hele omgeving in een fel licht gezet en ik kon slechts met de grootste moeite een kreet binnenhouden toen ik ontdekte wat de bron ervan was. Schuin boven mijn hoofd hing een schijf in de lucht, die langzaam om zijn middelpunt draaide. Aan de onderkant bevonden zich drie lichten, die samen een driehoek vormden en kennelijk van binnenuit bewogen konden worden, want onafhankelijk van elkaar tastten ze de omgeving af. Na enige tijd bleven ze gezamenlijk op een plek gericht staan en verminderden in kracht. Nu opende zich het middelpunt als de pupil van een oog dat in het duister probeert te zien en ik dook nog dieper weg, met mijn hoofd tussen mijn knieën.

"Kijk maar gerust, MIJN Kind - IK ben bij je." Weer kon ik ternauwernood een kreet onderdrukken, maar nu van vreugde. Rillingen doorvoeren mijn lichaam, mijn mond beefde.

"O, mijn Zon, o, Eeuwige Vader - " meer kon ik niet uitbrengen; alle mogelijke emoties trachtten tegelijk een uitweg te vinden.

"Wees rustig, MIJN Kind en zie wat gaande is," klonk het in me. Ik voelde me alsof ik na jaren weer thuiskwam en keek.

Vanuit mijn struiken kon ik niet zo goed zien wat zich verderop afspeelde, maar ik durfde er toch ook niet uit te komen zolang ik niet wist wat er gaande was. Daarom probeerde ik met zo min mogelijk gerucht me te verplaatsen, totdat ik mijn uitzicht voldoende verbeterd had. Wat ik toen te zien kreeg, verbijsterde me totaal. Uit het oog werd een glanzende strook van zo te zien sterk materiaal neergelaten. Toen hij de grond raakte, gleden er twee mensen langs omlaag, die iets in hun hand hielden wat ik niet kon duiden. Ze wezen ermee op de opening, waar nu nog drie mensen uitkwamen - niet zoals de eersten met hun voeten naar voren, maar ondersteboven, alsof ze eruit gegooid werden. Beneden bleven ze liggen en het oog werd gesloten.

Nu stonden ze op, geholpen door een paar harde schoppen van de eerste twee, die hun vreemde werktuig op hen gericht hielden. Ik probeerde beter te zien wat het was, maar hoewel het duidelijk een wapen was, kon ik de aard ervan niet vaststellen. Een van de gevangenen was een vrouw. Terwijl zij door de ene bewaker in bedwang gehouden werd, leidde de andere bewaker de twee mannen het bos in. Toen ze weer terugkeerden, hadden ze zes dikke takken bij zich, die ze in de vorm van een diagonaal kruis aan een boom bevestigden: drie kruisen aan drie bomen. Een voor een werden de gevangenen met gespreide ledematen eraan vastgebonden, de vrouw in het midden. De bewakers richtten hun wapen op de gevangenen en er klonken scherpe siggeluiden terwijl vuurstralen de lichamen binnendrongen. Ieder kreeg drie wonden: twee in de borst en een het onderlichaam. Terwijl de gevangenen doodbloedden, liepen de twee anderen terug naar het voertuig, van waaruit nu een touwladder hing. Ze gingen naar binnen, het oog sloot, het licht doofde, de zoemtoon begon weer en het voertuig verdween. Al die tijd had er geen stem geklonken.

Ik haastte me naar de plek, maar in de weinige tijd die ik nodig had om de afstand af te leggen, vervaagde het beeld en verdween.

"Ga naar huis, MIJN Kind, er wordt op je gewacht."

De woorden hielpen me het visioen te verdragen. Ik keek om me heen en zag dat het nog steeds vroeg in de morgen was.

De wereld...

Nu had ik geen enkele moeite mijn Heilige Woning te vinden. Zoals mij gezegd was, werd ik opgewacht door de Hoogste, die me omhelsde alsof hij wist wat ik doorgemaakt had en me meenam naar de badruimte. Hij had gezorgd voor een heerlijk heet bad, dat geurde naar de zomer - en liet me alleen met mijn gedachten. Het duurde lang, voordat ik genoeg gebaad had.

Als vanzelf begaf ik mij naar de opalen kamer. Ik zette me neer, vouwde mijn benen onder me, legde mijn handen open in mijn schoot en sloot mijn ogen. Nu was ik pas echt weer Thuis.

Toen ik mijn ogen opende, zag ik de Hoogste tegenover me zitten. Samen wachtten we het ogenblik af waarop het blanke kristal het zonlicht zou verspreiden en toen het zover was, keken we beiden in verrukking rond. Hoe vaak al hadden we dit heilige uur op deze manier samen doorgebracht? Hoe vaak zouden we dit nog samen kunnen beleven?

We verlieten het centrum van ons beleven en begaven ons op weg, de bossen in.

"Adunai, mag je me helpen?" Ik barstte in tranen uit en hij legde zijn arm om mijn schouder. Zo liepen we verder en ik kalmeerde weer.

Na enige tijd bereikten we de plek waar we beiden het meest van hielden. Het was waar het woud verminderde in dichtheid en een klein ven de dorst kon lessen van wie daar behoefte aan had. Wanneer we ons stil hielden, verloren zelfs de reeën hun verlegenheid en kwamen om zich over te buigen naar het heldere water, dat hen dan rimpelig verdubbelde. De aanwezigheid van alles wat goed was in de Schepping werkte zo rustgevend, dat menig probleem er verdween zonder zelfs maar onder woorden gebracht te zijn...

De Hoogste keek me aan.

"Hoe lang ben je weggeweest?"

In ieder geval meer dan een etmaal: ik wist zeker dat ik tenminste een hele nacht in de open lucht doorgebracht had. Voordat ik getuige was van de oogst, had ik ook al enige dagen rondgedoold - in welke werkelijkheid?

"Adunai - bèn ik weggeweest?"

"Je kunt alleen dan terugkomen, wanneer je eerst weggegaan bent, mijn vriend."

Ik trachtte terug te gaan in mijn herinnering. Het hielp niet. Toen ging ik terug in mijn gevoel en als in een droom verscheen een beeld: ik zag een jonge man wanhopig zijn huis verlaten en in het dichtstbijzijnde bosje zich verschuilen. Driemaal werd het donker en weer licht voordat hij weer tevoorschijn kwam. Hij was duidelijk veranderd: de wanhoop was verdwenen - het leek of hij licht verspreidde waar hij ging.

"Drie nachten en drie dagen was ik weg - " ik aarzelde even, nu tot me doordrong wat mij in feite overkomen was. "Ik heb de Grote Wijding ontvangen..."

Alles wat ik ooit aan Vreugde ervaren had, was niets vergeleken bij nu. Ik voelde me van binnen en van buiten stralen: ik was een ander mens.

Zonder ook maar iets van remmingen te voelen, totaal vrij, totaal onbeperkt,

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

stond ik op. Ik ging voor de Hoogste staan, boog voor hem en ging heen. Waar naartoe? Het was geen probleem: mijn taak was duidelijk. Overal waar ik mensen kon ontmoeten, lag de mogelijkheid een kristal te zijn.

Ik besloot noordwaarts te trekken, de winter tegemoet.

Extra

In de eindtijd van het werelddeel Atlantis waren de verhardingen van de materie voltooid. Men kon de aarde en haar inhoud bewerken en had daar instrumenten voor ontwikkeld.

Vergeleken bij nu (20e eeuw n.C.) waren er enkele opvallende verschillen. De mensen waren bijvoorbeeld ongevoelig voor temperatuurverschillen: kleding werd voornamelijk gedragen als klasesymbool. De huid was leerachtig en bij sommige stammen geheel onbehaard. Andere bevolkingsgroepen hadden wel haargroei op de plaatsen die ook thans gebruikelijk zijn en er werd door de onbehaarden op hen neergekeken, omdat zij - naar men zei - eigenlijk dieren waren, die toevallig hadden leren spreken.

In sommige delen van het continent (Atlantis bestond uit een zeer groot eiland, omringd door groepen kleine eilanden) had men een zeer vergevorderde techniek ontwikkeld. De energie die daarvoor nodig was, werd met trechtervormige spiralen opgevangen uit de kosmos. Waar die antennes aanvankelijk moeizaam met primitieve middelen in de tempels door leerling-priesters vervaardigd werden, ontdekte men later dat de energie zich ook liet vangen met behulp van antennes van goud en zilver. In de eindtijd waren de houten antennes in onbruik geraakt en werden ook in de tempels niet meer gemaakt.

Men kon over grote afstanden telepathisch met stamgenoten communiceren, maar had een afschuw van iedere andere stam dan de zijne. Men communiceerde dan ook nauwelijks buiten stamverband. Daardoor was niet alleen de techniek op verschillende plaatsen totaal verschillend ontwikkeld, maar bestonden er ook nog bevolkingsgroepen die geen enkele vorm van techniek kenden...

Hoe lang ik precies door de wereld zwierf voordat ik iemand ontmoette, weet ik niet. Vaak kon ik me niet eens herinneren dat ik me bewogen had, wanneer ik mezelf bezig vond een beschutting voor de nacht te maken. Talloze gesprekken met de Zon, de Eeuwige, waarin ik leringen ontving over het wezen en het doel van de Schepping, de rol van de mens in het Geheel en de vergissingen die hij daarbij gemaakt had, zorgden ervoor dat mijn voeten geheel zelfstandig een pad volgden dat ik met mijn bewustzijn niet opmerkte. Meestal zocht ik pas tegen de avond iets te eten en ik vond wortels, bessen en noten genoeg om mijn maag te vullen.

Zo liep ik de winter binnen. Alle loofbomen toonden zonder verlegenheid hun naaktheid, de bladeren bedekten de grond en het werd moeilijk nog voedsel te vinden. Op een dag begon het te sneeuwen, zodat ik mij plotseling in een heel andere omgeving bevond. Het uitzicht op de hemel werd vervangen door een netwerk van donkere vlekken, die wit werden zodra ze tegen de achtergrond van het bos zichtbaar werden.

Het werd stil. Alles wat bij dit woud hoorde, legde zich te rusten om pas weer te ontwaken wanneer de beken zouden gaan ruisen. Ook ik voelde de neiging te gaan liggen in de zachte sneeuw, te genieten van de deken die zich zou vormen en in te slapen... voorgoed. Want na de sneeuw zou de vorst komen, die de slapende mens doodt wanneer die zich niet goed tegen de kou beschermd heeft. Het was een heerlijke fantasie te bedenken hoe mijn verhaal verder zou kunnen gaan wanneer ik nu slechts zou gaan liggen en alles in deze wereld aan mij voorbij zou gaan.

Ik liep nu dag en nacht om niet door de vorst overvallen te worden en hoewel mijn lichaam niet genoeg voedsel kreeg, leed ik niet.

Toen het ophield te sneeuwen en de zon het geheel verblindend schoon verlichtte, merkte ik dat ik in de buurt van een nederzetting kwam. Hier en daar was de sneeuw platgetrapt en er was duidelijk hout gekapt. Ik versnelde mijn pas en al spoedig zag ik waar ik voorlopig zou kunnen verblijven, wanneer men mij dat toestond. Er waren enige houten woningen, die in een kring om een groot onderkomen gebouwd waren. In de streek waar ik vandaan kwam, was dit ook gebruikelijk: de gemeenschap woonde in een groot huis, waar ieder een min of meer eigen plaats had; alleen degenen die de leiding hadden gekregen, woonden in een apart huis, zodat ze geraadpleegd konden worden zonder dat iedereen er met zijn neus bovenop zat.

Juist wilde ik een van de aparte woningen binnengaan om toegang tot de gemeenschap te vragen, toen er een man naar buiten kwam. Ik schrok even, want zijn uiterlijk was anders dan ik verwacht had - hij was, net als ik, ongekleed zodat ik duidelijk kon zien dat hij tot de "andere mensen" hoorde. Zou hij een vijand in me zien? Ik bleef staan en hief mijn handen naar hem op, zodat hij mijn energie zou kunnen voelen als hij dat wilde.

Hij wilde.

Alsof ik zijn doodgewaande zoon was snelde hij me tegemoet, omarmde me en bracht me in zijn huis. Daar had hij een maaltijd bereid die in andere omstandigheden genoeg zou zijn voor minstens drie personen - het was het eerste voedsel sinds maanden dat ik niet had hoeven plukken of opgraven en ik viel er op aan met al de eetlust van een uitgehongerde jonge man.

Dolgelukkig onderging ik de zorg van mijn gastheer. Na het eten bracht hij me een grote bak water om me te wassen en toen ik me helemaal verzorgd had, leidde hij me naar de woning naast de zijne, waar een slaapplek was ingericht...

Toen ik weer wakker werd was het dag. Geheel vernieuwd stond ik op om mijn opwachting

te gaan maken bij mijn goede vriend, maar hij kwam al binnen, knielde en raakte even de grond aan met zijn voorhoofd. Ik knielde ook en boog me voor hem naar de grond. Wat is het heerlijk om iemand totaal te ontmoeten!

Hij begon te spreken en hoewel ik de woorden die hij gebruikte niet kende, verstond ik ze heel goed. Hij vertelde van de keer dat hij aanwezig was bij mijn laatste wijding en gezien had wat ik gezien had. En net als ik toen, had hij niet begrepen wat er gebeurde, want daarna was hij in zijn eigen woning ontwaakt. Later had hij mij vaker gezien in zijn "droom" en had begrepen dat ik onderweg was naar hem. De laatste keer dat hij me zo zag, was in zijn eigen omgeving en toen was hij voedsel gaan bereiden. Nu was ik er dan en zijn verlangen naar vriendschap hield op te bestaan: de vervulling was gekomen.

Het eerste gesprek duurde lang, want wij wilden beiden begrijpen hoe het mogelijk was geweest iets te beleven zonder dat het lichaam daarbij aanwezig was geweest. Tot nu toe hadden we aangenomen dat de beelden visioenen geweest waren, maar nu mijn nieuwe vriend mijn visioen meebeleefd bleek te hebben zonder dat ik dat wist, kregen we toch het gevoel dat dit anders was dan wat we al kenden. Ook al doordat de werkelijkheid van het "visioen" voor ons ook achteraf niet te onderscheiden was van herinneringen uit de "werkelijkheid" van ons bestaan... Bestonden we eigenlijk wel, of waren we elkaars droom? Als dat zo was, wie droomde dan wie?

"Heel hen dan toch!"

Die dag werd het probleem niet opgelost en we besloten het los te laten. We vertrouwden erop dat een van ons te zijner tijd er wel een ingeving over zou krijgen - daar wachtten we dan maar op.

Verschillende keren was mijn vriend weggeroepen en telkens als ik alleen was, had ik grote moeite niet in slaap te vallen. Ik wist niet dat ik zo moe was! Zodra het daglicht begon te verminderen in kracht, kreeg ik weer een grote hoeveelheid voedsel aangereikt en water om me te wassen en ik werd naar bed gestuurd.

Ik stond achter een stenen zuil in een grote ruimte. De muren waren van steen, evenals het dak, dat gestut werd door twee rijen zuilen als die waarachter ik mij bevond. Het viel me op dat de wind vrij spel had in het gebouw; overall lagen plassen en plekken opgedroogde modder. Het was schemerdonker. Ik had moeite de dingen goed te onderscheiden, maar ik wist dat ik me verborgen moest houden. Toen voelde ik een huivering: was ik waar ik was?

"Luister, MIJN Kind." Ik luisterde.

"Je bent waar je bent - en je bent er niet. Weet dat de mens niet alleen zijn lichaam en aura heeft!" Ik wist het, het was een van de eerste lessen geweest die ik van de Hoogste kreeg toen die mij onder zijn hoede had genomen. Het "ik", de aura en het lichaam vormden een onverbrekelijk geheel, dat "mens" genoemd werd. "Niet onverbrekelijk, MIJN Kind." Het was zo verrukkelijk om "MIJN Kind" genoemd te worden...

"Kijk maar." Voor mijn geestesoog zag ik mijn vriend in zijn slaappleaats. Toen leek het of hij verdubbelde, want terwijl hij bleef liggen, stond hij ook op en liep weg.

"Zijn "ik" heeft iets van de materie van het lichaam meegenomen en kan zich door de Kracht-die-Leiding-geeft, verplaatsen. Zo zijn jullie beiden daar geweest waar jullie moesten zijn, buiten tijd en buiten plaats. Ook nu ben jij hier, terwijl je lichaam rust. Het is goed dat je je verborgen houdt, want er zijn mensen die jouw aanwezigheid kunnen waarnemen en wat men van plan is hier te doen is slecht."

Nu ik begreep hoe ik hier gekomen was en welk deel van mij dit alles beleefde, voelde ik een intensivering van mijn bestaan. Tegelijk ontstond een vermoeden over wat er nog meer mogelijk zou zijn, maar ik kreeg niet de gelegenheid me daar op te richten, want er kwamen mensen de ruimte binnen.

Plotseling leek het me of ik boven in het gebouw zweefde. Ik keek naar beneden en zag hoe zes van top tot teen in zwarte gewaden gehulde gestalten voorin in de ruimte een groot vuur aanmaakten. Toen de vlammen hoog oplaaidden, trokken ze zich terug om even later aan het hoofd van een grote groep mensen weer te keren. Nu droegen ze drie grote langwerpige kisten, die ze hoog boven hun hoofden driemaal in processie rond het vuur droegen.

De aanwezigen zetten zich in een halve cirkel op de grond voor het vuur, terwijl de dragers de kring rondden, door zich met de kisten achter het vuur op te stellen. Terwijl ik dit alles waarnam, voelde ik een grote weerzin in me opkomen. Ik wilde niet nog meer zien, ik wilde niet weten hoe dit alles verder zou gaan.

"MIJN Kind," klonk het in me en ik kwam tot rust. Ik stond weer op de grond achter een pilaar en zag hoe een nieuwe persoon de ruimte betrad. Deze man was in een hemelsblauw gewaad gekleed, dat zijn hoofd en zijn handen vrijliet. Hij stelde zich op voor het vuur, zodat zijn gezicht verborgen bleef in het duister. Ik had hem echter al herkend...

Hij keek speurend rond alsof hij mijn aanwezigheid vermoedde en ik maakte mij zo klein mogelijk. Toen nam hij het woord - en weer begreep ik zijn woorden, zonder

ze te verstaan.

"Harigen," begon hij, "weet waartoe het nodig is wat te gebeuren staat. Weet dat de wet niet door schepselen gemaakt is, maar door wie geschapen heeft. De mens die teruggegeven wordt, heeft de wet overtreden door te nemen wat niet van hem was: dit is goed." Nu bedekte hij zijn hoofd en handen en zette zich, nog steeds met zijn rug naar het vuur en met zijn gezicht naar de mensen, op de grond. Achter het vuur namen twee mannen de kist die zij gedragen hadden op en zetten hem er middenin. Hij vatte onmiddellijk vlam en tot mijn ontzetting stegen er ijselijke kreten uit op. De mensen eromheen bleven stil, maar enkelen vielen in onmacht. Niemand stak een hand naar hen uit. Toen de kreten verstomd waren en het vuur begon te doven, stond de voorganger op. Weer nam hij het woord: "Harigen!" Het klonk als een vervloeking: waarom zou hij de mensen naar hun uiterlijk noemen? "Recht is geschied. Wie dat wil, kan gaan. Wij zullen nu overgaan op het offer van de tweede zielen."

Weer keek hij speurend rond en ik kreeg de indruk dat hij de aanwezigen een voor een indringend aankeek. Behalve degenen die uit hun flauwte ontwaakten en weer rechtop gingen zitten, bewoog niemand zich.

"Eeuwige Vader," smeekte ik inwendig, "mag ik alsjeblieft weggaan - ze gaan nog meer moorden!" Ik kreeg geen antwoord en ik bleef waar ik was.

De dragers stonden op. Ze zetten de beide overgebleven kisten op schragen zo, dat ze schuin stonden en men er vanaf de grond in zou kunnen kijken als ze open waren. Dan doofden ze het vuur en schoven de restanten ervan naar buiten.

Nu was het aardedonker.

Iemand hief een zang aan. Het was een soort ballade, waarin verteld werd hoe de mens voor zijn falen gestraft werd door hem in tweeën te splijten en hem tot man en vrouw te maken. Toen het verhaal - het duurde lang - zo ver gekomen was, kwamen de dragers weer binnen. Dit keer droegen ze toortsen, die ze plaatsten aan de bovineinden van de kisten. Die bleken inmiddels geopend... Een siddering van afgrijzen voer door de aanwezigen. Ik was ook aanwezig en sidderde met de anderen: iedere kist bevatte de helft van een overlans doorgesneden mens, een man en een vrouw. In het flakkerende licht van de toortsen leken ze te bewegen, bloed leek nog uit hun wonden te vloeien. Weer vielen verschillende mensen om en weer werd daar niet op gelet.

De stem had even gewacht en ging nu op een andere toon verder. Verongelijkt verhaalde hij in monotone zangen hoe de mens zijn fouten herstelde, overtreders der wetten strafte en nochtans steeds weer opnieuw als man of als vrouw geboren werd... uiteindelijk kwam er dwang in de stem. Mijn vriend (mijn vriend?) stond op en - hij was het dus toch - begon te roepen: "Heel hen dan, heel hen dan toch! Wat kunnen we nog meer doen? Heel hen dan toch!"

Ook de anderen kwamen overeind en de een na de ander herhaalde het bevel - je kon dit nauwelijks een bede meer noemen. De toon van de stemmen steeg, werd hysterisch en tenslotte liep de voorganger naar de kisten toe, nam al roepend de halve lichamen er een voor een uit en smeed ze, mijn ontzetting vergrotend, in stukken op de grond. Pas toen hij erop begon te stampen drong tot me door dat het modellen van leem geweest moesten zijn... Ook de anderen drongen op en namen deel aan het vernietigen van het kennelijk gehate voorbeeld van onderscheid tussen man en vrouw.

Ik lag in bed, badend in het zweet. Ik begreep dat mijn "ik" nu weer terug was in het lichaam, dat zijn - mijn - voertuig was. Toch voelde ik nog steeds de angst van de ervaring die voorbij was.

"Niet voorbij, MIJN Kind. Wanneer jouw "ik" los van je lichaam is en ervaringen heeft, speelt de tijd niet mee. Je weet dat tijd een verzinsel is van de mens en slechts daardoor bestaat. Wie los is van zijn lichaam, is ook los van zijn verzinsels, want verzinsels horen bij het brein - en dat is onderdeel van het lichaam waar hij net los van is gekomen. Wie los is van zijn lichaam, beleeft de dingen op het moment dat ze gebeuren, maar wanneer hij weer met zijn lichaam verbonden is, kan het zijn dat die gebeurtenissen, nu ze in de tijd geplaatst moeten worden, verleden, heden of toekomst zijn.

IK heb je tot nu toe steeds laten zien wat vanuit het "heden" van je lichaam toekomst is en IK zal je vanaf nu steeds laten weten in welk "heden" je je bevindt wanneer je je lichaam verlaten hebt."

Wat werd ik gedragen! Zelfs de vragen die ik nog niet gesteld had, werden beantwoord en nu zag ik duidelijk wat tijd was: een droom. Ik zag ook de droom die materie is en ik zag dat droom en werkelijkheid niet van elkaar verschilden, maar dat beide naast en in elkaar bestonden. Geboren worden betekende nu feitelijk slechts in een ander aspect van de droom geplaatst worden...

Er klonk muziek en gezang. Ik lag geknield, mijn gezicht in mijn handen, die op de grond rustten. Ik probeerde mee te zingen, want de woorden vertelden over mijn bestaan, maar mijn verdriet was zo groot, dat ik alleen maar huilen kon. Intense snikken doorvoeren mijn lichaam en tranen stroomden uit mijn ogen. Langzaam werd ik één met de klanken en de felheid van mijn lijden nam af. Het was alsof talloze aanwezigen in woorden en klanken mij omhulden en zo mij hielpen het bestaan te dragen, dat zonder hulp ondraaglijk zou zijn. Nu kon ik luisteren en verstaan. De zang vertelde over mijn aardse leven: hoe ik tot dusverre moeizaam wijsheid vergaard had en hoe ik verder moeizaam deze wijsheid zou verspreiden, uitgelachen en gehoond door hen die hun materiële droom voor de enige werkelijkheid hielden. De zang vertelde ook over de verrukking die mogelijk was vanuit die materiële wereld, wanneer de Vader mij kon bereiken en ik besepte dat ik slechts bereid hoefde te zijn om HEM voortdurend te kunnen ervaren.

Ik was nu gerustgesteld en de muziek ebde weg.

"MIJN Lief," klonk het in me en om me en door me heen, "richt je op en kijk ME aan." Ik opende mijn ogen en richtte me op. Ik zag de plooien van een gewaad van Iemand die voor me stond - glanzend, wit, goudgeel sprankelend door het licht dat ervan uitging. Ik richtte mijn blik hoger en stond op. Nu zag ik ZIJN ogen en de Liefde van waaruit ook ik voortgekomen was.

Weer werd ik wakker - ditmaal was de nacht voorbij. Een nieuw geluk vervulde me: wat maakt het uit hoe zwaar deze werkelijkheid is? Door alles heen zou de herinnering aan ZIJN ogen me kracht geven en HIJ zou me dragen: de Zon, de Eeuwige had ZICH aan mij getoond. Ook de muziek die ik ervaren had bleef in me klinken en ik wist dat niets me meer zou kunnen kwetsen.

"Vergis je niet, MIJN Kind. Zolang je in een fysiek lichaam leeft, verschillen je fysieke ervaringen niet van die van anderen. Het kan zijn dat anderen je leed bezorgen, zo heftig dat het lijkt of IK niet ben. Ook dan zal IK zijn..." Ik herinnerde me de moorden waarvan ik inmiddels getuige was geweest en begreep dat het niet uitgesloten was dat iets dergelijks mij zou overkomen.

Hosannah!

Wie zal het Verdriet peilen van Hem die gewent heeft? Wie het Leed van de Geofferde?

Er was nu iets waar ik tegenop zag: de ontmoeting met de man van uitersten. Ik begreep niet hoe hij zo zuiver kon zijn en toch ook de mensen die hem kennelijk als leider geaccepteerd hadden, zo kon misleiden. Ik voelde dat ik hem liefhad zoals ik de Hoogste, die mij opgeleid had (duizend eeuwen geleden?) liefhad - en toch wenste ik mezelf ver uit zijn buurt.

Nochtans was er geen ontkomen aan: ik was hier en hij was beslist niet ver weg en als ik hem als vriend wilde houden, zou ik moeten praten over wat ik meegemaakt had. Dat mijn ervaringen van de afgelopen nacht in feite nog niet hadden plaatsgevonden, maakte het komende gesprek voor mijn gevoel nog moeilijker en ik probeerde me voor te stellen hoe het zou kunnen verlopen. In mijn gedachten had ik hem al op minstens drie manieren de les gelezen, toen hij binnenkwam. Ik kon niets zeggen. Hij keek me aan, keek dieper en zuchtte.

"Toen ik je in mijn droom zag komen wist ik dat ik veel zou moeten leren, mijn vriend. Begin maar."

Tot mijn verbazing barstte ik in tranen uit en het duurde lang voor ik weer zover was dat ik kon spreken. Al die tijd had hij op zijn knieën bij me gezeten, met tranen in zijn ogen en toch mij de vrijheid gevend mijn verdriet zelf te hanteren.

"Laten we wandelen," stelde ik voor, "ik moet je veel vragen."

Hij knikte en we liepen samen de stilte van het woud in. Daar was niets dat niet uitblonk in schoonheid: de bomen, die hun begrenzing verhulden met een laagje sneeuw, een enkele vogel die zijn geluk uitzong - had hij iets te eten gevonden? Over alles heen spande zich het intense blauw van de hemel, waarin de zon triomfantelijk zijn licht uitstortte over alles wat zichtbaar was.

Toen kon ik vertellen over de afgrijpselijke dingen die ik gezien had en waarin hij de hoofdrol gespeeld had.

Hij was niet verbaasd.

"Kijk," zei hij, "wat je gezien hebt, is een jaarlijks weerkerend ritueel. Je weet toch dat de mens ooit heel was, niet verdeeld in man en vrouw?"

Ik knikte.

"Die splitsing is de straf die de Allerhoogste ons opgelegd heeft voor onze misdaden. Wanneer wij ophouden met stelen, kan HIJ ons pas weer helen. Daarom doden wij ieder die steelt en geven hem door het vuur weer terug aan de Schenker. Het vuur reinigt zijn misdaad; daardoor is het alsof hij nooit bestaan heeft. Ieder jaar wanneer de zon zijn laagste punt nadert, tonen wij de Allerhoogste dat wij zuiver zijn en verwachten dat we daardoor ophouden mannelijke en vrouwelijke lichamen te hebben."

Hij stakte even, meegevoerd door zijn emoties. Ik begreep zijn redenering, maar vroeg me stomverbaasd af hoe iemand op zo'n idee had kunnen komen.

"Wat mij persoonlijk het meest gekwetst heeft," vervolgde hij, "is dat niet alleen de volwassenen hun lichaam houden, maar dat ook nieuwgeborenen nog steeds een mannelijk of een vrouwelijk lichaam hebben. Af en toe worden er zelfs tweelingen geboren - die ik natuurlijk zo snel mogelijk weer teruggeef..."

"Je bent gek!" Het was eruit voor ik iets had kunnen bedenken.

"Was het maar waar - weet je wat ik ook niet begrijp? Als nu nog alleen de harigen man of vrouw waren, die staan nog op een zeer laag niveau, maar ook de onzen, ook ik en zelfs jij!"

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Zelfs ik? Als hij ontwikkeling af dacht te lezen aan de afwezigheid van beharing, dan stond ik nog helemaal aan het begin: zelfs wanneer ik mij met andere behaarden vergeleek, dan was ik wel erg goed voorzien: overal krulde het... ik schoot in de lach. Pijnlijk getroffen keek hij me aan en zag toen waarom ik lachte. "Dat is waar, jij bent ook behaard. Nog zo iets onbegrijpelijks: hoe kom jij aan wijsheid? Ben jij opgevoed door onbehaarden?"

Zo te horen leed hij onder twee vergissingen. De ene had te maken met het beoordelen van mensen, de andere met het beoordelen van de Zon, de Eeuwige. In feite waren beide vergissingen aspecten van één: beoordelen.

"Er was een man die twee zonen had. Uiterlijk leken ze sprekend op elkaar, maar hun innerlijk leek zo veel te verschillen als tussen twee mensen maar mogelijk is. De een hield ervan om met de vader te werken op het land en in het bos; hij wiede, zaagde en oogstte voor twee. De ander was meer gericht op het innerlijk leven; natuurlijk moest ook hij zijn vader bij diens dagelijks werk helpen, maar daarnaast zocht hij vaak de priester op en stelde hem vragen. Toen de vader oud geworden was, hielp de ene zoon hem door zijn land te bewerken, zodat hij geen gebrek hoefde te lijden. De andere zoon hield lange gesprekken met hem en nam zo zijn angst weg voor de dood. Aldus werden zowel zijn lichaam als zijn ziel getroost en na een lang leven stierf hij. Zijn lichaam werd verbrand en zijn as werd bijgezet in het urnenveld.

Nu is hij een ster aan de hemel en kijkt neer op zijn zonen. Van wie denk je dat hij het meeste houdt?"

Ik wachtte gespannen het antwoord af. Zou ik alleen verder moeten of zou hij mijn inzicht kunnen delen?

"Laat mij denken, mijn vriend. Ik begrijp je vraag. Nu is mijn rust weg en mijn binnenste kookt van onzekerheid... Wie ben je en Wie heeft je gezonden? Antwoord nog niet, maar wacht tot ik je weer durf te ontmoeten."

Zwijgend liepen we terug. De ondergaande zon kleurde donkere schaduwen op de sneeuw, die hier en daar het licht met duizend kristallen opving en verstrooide. Ik verlangde naar huis, naar de Hoogste, naar de veilige omhulling van het Heiligdom, waar ik opgegroeid was. Zou ik er ooit nog terugkomen?

Extra

In die dagen waren er verschillende culturen in Atlantis. Vergeleken bij deze tijd (20e eeuw n.C.), nu interculturele communicatie optimaal zou kunnen zijn, bestaan er nogal wat overeenkomsten in de verschillen. Zo waren er geheime genootschappen, waarin men slechts door inwijdingsrituelen opgenomen kon worden. Sommige daarvan verschilden in principe niet van de huidige satanskerk, andere lijken in hun opvattingen sprekend op de strengste mohammedaanse leer. Ook derwish-achtige genootschappen kwamen voor.

Een verschil met de huidige tijd is, dat buiten de ingewijden werkelijk niemand ook maar enig idee had van het bestaan ervan. Nieuwe leden werden uitsluitend door de leiders uitgezocht, zodat geheimhouding gegarandeerd was. Mocht er iemand de sekte verlaten, dan werd hij gedood zodra de kans zich voordeed.

Dunai, de onbehaarde leider van de beschreven gemeenschap, was afkomstig uit zo'n sekte. Hij had haar niet verlaten, maar was uitgezonden met de opdracht te onderzoeken of er onder de "apen" ook geestelijke groei mogelijk was.

Zoals ook nu, was het destijds bepaald niet uitgesloten dat men, ondanks de sektarische vergissingen, zijn geest zuiver hield. Het maakte ook toen niet uit wat je wist of geloofde, maar wat je deed...

Een aspect van de overtuigingen van die sekte bestond uit de wanhoop over de mannelijke of vrouwelijke vorm van de mens, die als straf ervaren werd voor de misdaden van de voorouders.

Een gevolg van dit denken was de totale afkeer van seksuele omgang. Alleen het feit dat men de opdracht meende te hebben het menselijk ras voort te planten tot de geslachtelijke kenmerken verdwenen zouden zijn, maakte dat men wel eens paarde. Dit gebeurde niet vrijwillig: de hogepriester van de sekte wees de partners en het tijdstip aan.

Men schaamde zich voor de lustgevoelens, die men ondanks alles toch ervoer en op het praten daarover stond de doodstraf...

In de weken die volgden zag ik mijn vriend niet meer. Ik maakte kennis met de bevolking en hun taal, die minder van de mijne afweek dan ik verwacht had. Van hen leerde ik zijn naam: Dunai. Zo luidde ook de mijne! Hoewel het mij verraste, was het niet zo bijzonder: in mijn dorp heetten alle eerstgeborenen zo en de verwantschap in de taal verklaarde die in de naam.

Ik nam zoveel mogelijk deel aan de werkzaamheden en werd in vrij korte tijd opgenomen in de gemeenschap. Doordat ik kleiner en nog hariger was dan de meesten van hen en doordat ik ver van mijn verwanten woonde, zag men in mij iemand die wat extra vriendelijkheid nodig had. Men verschafte mij ook een donkerbruin gewaad, waarin ik mij kon hullen als ik naar buiten ging. Meer dan waar ik vandaan kwam, vormde de vorst een bedreiging voor wie zich er niet tegen beschermde en ik aanvaardde dankbaar het geschenk.

Om niemand in verlegenheid te brengen, had ik nog met geen woord gerept over de vorm die zij aan hun religieus beleven gegeven hadden...

De dagen werden steeds korter. Er stak een storm op, die zoveel sneeuw bracht, dat het grote onderkomen, waarin ik nu ook een plaats had gekregen, bezweek onder de vracht. Er waren mensen gewond geraakt; sommigen hadden gebroken ledematen. Weer begreep ik de reactie van de overigen niet. Niemand sprak een woord; zwijgend werden de gewonden een eindweegs het woud ingedragen, zwijgend ordende men de puinhoop en zwijgend kapte men het hout voor een nieuw onderkomen. Gedurende de drie dagen die de bouw vergde, at men niet; er werd alleen af en toe wat sneeuw in de mond genomen. Zelfs de kleine kinderen werden niet gevoed en kregen alleen wat sneeuw tegen de dorst. Wanneer het donker werd, maakte men een groot, laagbrandend vuur en kroop dicht tegen elkaar aan om niet door de vorst overvallen te worden. Ik deed als de anderen. Tegen de avond van de derde dag was het nieuwe gebouw klaar, maar niemand ging erin. Weer werd een vuur gemaakt en weer bracht men de nacht door zoals men dat de afgelopen nachten gedaan had...

Bij het eerste ochtendgloren kwam de oudste overeind. Rechtop stond hij bij het vuur, keek er een tijdlang naar, keek de kring rond, haalde diep adem en zong met een hoge falsetstem een woord: Amen!

Nu ging iedereen staan en herhaalde de plechtigheid. Toen verscheen Dunai in de ingang van zijn woning. Als in trance kwam hij op ons af en zwijgend verzamelden we ons aan twee zijden van het vuur, zodat er van zijn woning via het vuur een pad ontstond naar het nieuwe huis.

Voor het vuur bleef hij staan, bukte zich en nam er wat brandend hout uit. Toen richtte hij zich op, hief het vuur ten hemel, riep: "Vathar dhu th omm!"¹ en schreed dwars door de vlammen naar onze nieuwe woning. Daar liet hij zijn handen zakken en droeg het nog steeds brandende hout naar binnen. Wij volgden hem en vormden een kring om hem heen, terwijl hij in het midden de kookplaats inrichtte. Toen dat klaar was, keek hij stralend de kring rond, allen, ook de kleinsten, een voor een toeknikkend. Hij stond op en riep uit alle macht:

---

¹"De Vader heeft gesproken!"

"Het is voorbij! Het vuur heeft het vuur gelouterd dat ons gelouterd heeft! De straf is gedragen en heeft de schuld gewist! Zie: de Allerhoogste schenkt licht en voedsel! Verheug u!"

Een groot gejuich barstte los en roepend en zingend liepen de meesten naar buiten om uit de voorraadwoningen voedsel te halen. Dunai was ingestort. Roerloos lag hij naast het nieuwe vuur - niemand sloeg acht op hem. Ik liep naar hem toe, legde een hand op zijn voorhoofd en een op zijn navel en begon zacht te zingen, terwijl ik met mijn gedachten mijn energie met de zijne verbond en liet circuleren. Nu keek men wel: de verbazing op de gezichten groeide en de een na de ander kwam bij ons staan om te zien wat ik deed.

Na enige tijd opende hij de ogen. Ik zei hem nog even te blijven liggen en bewoog mijn handen langzaam boven zijn lichaam, tot ik overal weer energie voelde. Toen liet ik hem zitten en gaf hem wat te drinken.

Hoewel er niemand een vraag stelde, was de atmosfeer zwaar van onbegrip. Zouden ze nu werkelijk niets van genezende krachten afweten? Ik kon het me niet voorstellen en nam me voor het ter sprake te brengen - maar voordat ik daar ook maar met een woord over zou reppen, moest er eerst gegeten worden...

Na het feestmaal, dat bestond uit in sneeuwwater gekookte gedroogde paddestoelen, noten en graan, schoot me ineens te binnen dat er nog ergens mensen moesten zijn die bij de ramp gewond waren geraakt. Waar waren ze? Een vreselijk vermoeden kwam in me op en ik liep naar buiten, het bos in.

Daar lagen ze nog: doodgevroren en aangevreten door hongerig wild. Mijn maag keerde zich om en wankelend liep ik verder, weg van de lichamen, weg van die onbegrijpelijke mensen, die zo wreed waren voor wie zich niet verdedigen kon... Woede kwam in me op en een machteloos gevoel van kleinheid deed me in tranen uitbarsten. De ene vraag na de ander steeg op, duikelde door mijn brein en verdween weer. Niets wilde ik meer met ze te maken hebben, niets! Als zulk handelen bij mensen hoorde, dan wilde ik daar geen deel meer van uitmaken. Eigenlijk bestond ik nog maar uit één woord: NEE!

"En toen, MIJN Lief Kind? Liet je je toen doodvriezen, zodat de wolven geen honger meer zouden lijden? Was jij niet degene die door MIJ gedragen werd?"

Een ogenblik lag ik weer geknield, hoorde ik weer gezang, richtte ik me weer op, zag ik weer de ogen...

Als ik ooit nog iets voor iemand wilde betekenen, als ik ooit nog - al was het met nog zo'n klein vingertje - een mens de Weg zou durven wijzen, dan wist ik nu wel iemand die daarvoor in aanmerking kwam. Ik draaide me om en rende terug.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.